

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera ve věci žalobce: **STRALIS Trade s. r. o.**, IČ: 293 83 552, se sídlem Praha 1, Lannova 2061/8, zast. **JUDr. Alfrédem Šrámkem**, advokátem, se sídlem Ostrava, Českobratrská 1403/2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2013 č.j. 24338/13/5000-14503-711090, ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2013 č.j. 24338/13/5000-14503-711090 (dále „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 1, ze dne 17. 7. 2013, č.j. 3996934/13/2001-25201-109497 (dále „*rozhodnutí správce daně*“). Rozhodnutím správce daně byl vydán zajišťovací příkaz podle ust. § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“), ve spojení s ust. § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále „*zákon o DPH*“), k zajištění úhrady daně z přidané hodnoty, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty ve výši 1 070 045,- Kč za období od 1. 3. 2013 do 31. 3. 2013.

Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť podle jeho názoru nebyly splněny podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu.

Nenaplnění zákonných podmínek žalobce spatřuje v prvé řadě v tom, že skutečnost, že obchodními partnery žalobce jsou výlučně subjekty ze zahraničí, nelze pokládat za znak

rizikivosti daňového subjektu. Postup správce daně, kdy považuje za rizikové ty subjekty, kteří mají výlučně zahraniční obchodní partnery, považuje za nesprávný až diskriminační.

Ani ze skutečnosti, že žalobce podal v určitých případech opožděně daňové přiznání, nelze podle jeho názoru učinit závěr o jeho rizikivosti. Tato skutečnost podle něho nevzbuzuje odůvodněnou obavu, jež by ospravedlňovala vydání zajišťovacího příkazu.

Podle žalobce nelze ani učinit závěr o jeho rizikivosti (či dokonce ho označit za subjekt založený pouze za účelem krácení daně) ze skutečnosti, že správce daně nezjistil z pohybů na účtu žalobce žádné úhrady, které by dokumentovaly běžný provoz společnosti, kdy žalobce vykonává obchodní činnost tak, aby mu při tom vznikaly co nejmenší náklady.

Dále žalobce namítá, že ani skutečnost, že se neregistroval k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků, neopravňuje správce daně k závěru o jeho rizikivosti. Žalobce má za to, že se žalovaný s touto odvolací námitkou v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal.

Předposlední žalobní námitkou je pak upozornění, že ani skutečnost, že úhrady ze strany odběratelů žalobce byly realizovány prostřednictvím hotovostních vkladů na účet žalobce, že finanční prostředky jsou vkládány na účty zahraničních společností zřízené v České republice a že byly vkládány osobou, která má trvalé bydliště v České republice a zná se osobně se společníkem žalobce, nemůže mít vliv na závěr správce daně o rizikivosti žalobce.

Závěrem žalobce namítá, že se správce daně, resp. žalovaný nijak nezabývali hodnověrností vyslechnutého svědka.

Žalobce navrhuje, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí správce daně.

Ve svém vyjádření k žalobě, a to k první žalobní námitce, žalovaný uvádí, že je bezpředmětná. Tvzení správce daně o vykazování plnění, kterými je výhradně dodání zboží do jiného členského státu EU, nelze chápat jen z hlediska rizikivosti žalobce, naopak tato skutečnost je základem, který slouží k následnému hodnocení obchodních jednání žalobce.

Ke druhé a čtvrté žalobní námitce žalovaný uvádí, že tyto skutečnosti svědčí o nespolehlivosti žalobce jako plátce daně. Tyto skutečnosti společně s dalšími pak ve svém souhrnu vzbuzují důvodné obavy správce daně (žalovaného) o tom, že daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, anebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi. K tomuto žalovaný dále uvádí, že některé skutečnosti samy o sobě nemusí odůvodňovat vydání zajišťovacího příkazu, nicméně ve spojení s dalšími zjištěnými skutečnostmi vydání zajišťovacího příkazu odůvodňují. V podstatě obdobné vyjádření žalovaný podává i ke třetí žalobní námitce.

Dále se žalovaný vyjádřil k předposlednímu a poslednímu žalobnímu bodu, a sice v tom smyslu, že žalobce pouze tvrdí, že závěr správce daně o místě plnění v tuzemsku jsou nesprávné, avšak toto své tvrzení nepodpořil žádnými důkazy. Podle žalovaného však měl žalobce v odvolacím řízení toto své tvrzení podepřít důkazy. Žalobce však žádné důkazy na podporu svým tvrzení nepředložil, ani nenavrl, dokonce se ani nepokusil vysvětlit důvody, které ho vedly k hotovostním transakcím. Nestandardnost hotovostních transakcí podle žalovaného podporuje i svědecká výpověď, kterou žalobce označuje za vadnou s tím, že

se žalovaný měl zabývat hodnověrností svědka. K tomu však žalovaný uvádí, že neměl jakékoli pochybnosti o hodnověrnosti svědka, neboť jeho svědectví korespondovalo se všemi údaji uvedenými ve spise. V této souvislosti žalovaný podotýká, že v rámci odvolání žalobce nijak nezpochybňoval údaje uvedené ve svědecké výpovědi a svědka označil za nehodnověrného až v rámci podané žaloby.

Závěrem žalovaný uvádí, že žalobce ve své žalobě nehodnotí zjištěné skutečnosti ve svém souhrnu a závěry správce daně se nesnaží nijak vyvrátit předložením jakýchkoli důkazů. V tomto směru žalovaný podotýká, že proces vydání zajišťovacího příkazu se odlišuje od procesu např. daňové kontroly, neboť v případě vydání zajišťovacího příkazu správce daně neprovádí dokazování a vychází pouze ze skutečností, které jsou mu známy. Důvody vydání zajišťovacího příkazu se pak mohou jevit jako spekulativní, zásadní proto je, aby správce daně v zajišťovacím příkazu uvedl konkrétní důvody, které odůvodňují existenci správcem daně tvrzené odůvodněné obavy. Tyto důvody jsou v rozhodnutí správce daně uvedeny.

Žalovaný navrhuje podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci souhlasili (§ 51 odst. 1 s.ř.s.). Věc posoudil takto:

Podle ust. § 167 odst. 1 daňového řádu může správce daně vydat zajišťovací příkaz, jestliže je odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi.

Podle § 103 zákona o DPH, který je zvláštním ustanovením o zajištění úhrady na nesplatnou nebo dosud nestanovenou DPH, je zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jeho vydání, hrozí-li nebezpečí z prodlení. Správce daně podle téhož ustanovení současně s vydáním zajišťovacího příkazu učiní pokus vyrozumět vhodným způsobem daňový subjekt o vydání zajišťovacího příkazu a sepíše o tom úřední záznam.

Podle ustálené judikatury se správce daně při posuzování nutnosti vydání zajišťovacího příkazu pohybuje (pouze) v rovině hypotetického předpokladu, resp. odůvodněné obavy. Aby bylo zajištěno splnění zásady zdrženlivosti a přiměřenosti zakotvené v § 5 odst. 3 daňového řádu, je přitom nezbytné, aby součástí odůvodnění zajišťovacího příkazu byla zcela konkrétní identifikace důvodů, pro které byl zajišťovací příkaz vydán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2014 č.j. 6 As 38/2014-14). Zdrojem důvodných obav správce daně přitom může být chování daňového subjektu v minulosti (opakované neplnění daňových povinností v zákonem stanovených lhůtách), jeho aktuální ekonomická situace, stejně jako další okolnosti, které správce daně zjistí vlastní analyticko-vyhledávací činností. Zároveň platí, že „zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicí nižší intenzity (než je např. hrozba insolvence či účelový odprodej majetku daňovým subjektem) svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplacené či nestanovené daně vyvolá odůvodněnou obavu (§ 167 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit“

(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2014 č.j. 1 As 27/2014-31, uveřejněný rovněž pod čís. 3049/2014 Sb. NSS). Postup žalobce, který všechny skutečnosti zjištěné správcem daně posuzoval odděleně a došel tak k závěru, že žádná z těchto skutečností není natolik intenzivní, aby odůvodnila vydání zajišťovacího příkazu, proto není správný. Zjištěné skutečnosti je naopak posuzovat ve vzájemné souvislosti a v jejich souhrnu.

V daném případě bylo zdrojem důvodných obav správce daně několik okolností, které by izolovaně samy o sobě nemusely nutně naplňovat podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu zakotvené v ust. § 167 odst. 1 daňového řádu, resp. důvodnou obavu správce daně ve shora uvedeném smyslu, nicméně ve svém celku již podmínky důvodné obavy naplnily a naplňují. Správce daně zjistil, že žalobce opakovaně neplnil daňové povinnosti ve lhůtách stanovených zákonem (opožděná daňová přiznání za období srpen až listopad 2012 a za období března 2013, nesplnění registrační povinnosti k dani z příjmů fyzických osob, nepravdivé údaje uváděné v daňových přiznáních – adresa sídla žalobce). Stejně tak zjistil další skutečnosti, které jeho obavy zakládaly a které spočívaly v tom, že žalobce ve svých daňových přiznáních nevykazoval běžné náklady obvykle spojené s chodem společnosti, přijímal platby za údajné dodávky zboží do jiných států Evropské unie z velké většiny v hotovosti, což je postup značně nestandardní, přičemž tyto platby jsou za osobu sídlící v jiném státě Evropské unie vkládány v hotovosti osobou, která má trvalé bydliště v České republice a zároveň byla v minulosti blízkým spolupracovníkem žalobce. Zároveň tato osoba během výslechu uvedla, že na účet žalobce vkládané peněžní prostředky jí byly vždy předány třetím subjektem s tím, aby je vložila na účet žalobce. Všechny tyto shora zmíněné závěry správce daně popsal ve svém rozhodnutí (tj. *rozhodnutí správce daně*) a ty zároveň korespondují s obsahem správního spisu. Soud má za to, že všechny skutečnosti zjištěné správcem daně ve svém souhrnu vzbuzují důvodnou obavu ve smyslu ust. § 167 odst. 1 daňového řádu. Podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu tak v projednávaném případě byly splněny.

Co se týče hodnověrnosti svědka, v této otázce se soud ztotožňuje se závěry žalovaného. Vzhledem ke skutečnosti, že výpověď svědka nebyla vnitřně rozporná a nijak se nerozcházel se skutečnostmi do té doby zjištěnými správcem daně, správce daně tuto výpověď správně vyhodnotil jako hodnověrnou. V této souvislosti soud připomíná, že svědek má povinnost vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat (§ 96 odst. 1 daňového řádu); dá se tak říci, že pravdivost svědecké výpovědi se předpokládá. Teprve pokud má správce daně o pravdivosti této výpovědi pochybnosti, resp. si učiní závěr o její nepravdivosti, musí přesvědčivě zdůvodnit, proč považoval danou svědeckou výpověď za nepravdivou či nehodnověrnou. Takováto situace však v posuzovaném případě nenastala, jak bylo popsáno výše, pokud tedy žalobce pochybnosti o pravdivosti svědecké výpovědi měl (má), nic mu nebránilo tyto uvést v odvolání takovým způsobem, aby bylo možné tvrzení žalobce o nepravdivosti výpovědi svědka přezkoumat. Toto však žalobce neučinil, kdy jeho odvolací námitka, že „*správce daně se nijak nevypořádal s hodnověrností svědka*“ je zcela nepřezkoumatelná, neboť z ní nelze určit, v čem žalobce spatřuje nehodnověrnost výpovědi svědka.

Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žalobní body nejsou důvodné a podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. a vychází ze skutečnosti, že žalobce nebyl v řízení úspěšný a úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu procesní náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. listopadu 2015

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu